

Sygnatura akt XVIII C 1085/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Magda Inerowicz

Protokolant: protokolant sądowy Emilia Staszekiewicz

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2017 r.,

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą**

w S.

przeciwko: **R. K.**

o: **zapłatę**

1. zasądza od pozwanego R. K. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 139.750 euro (słownie: sto trzydzieści dziewięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt euro) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności:

- od kwoty 92.500 euro od dnia 1.12.2012r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 47.250 euro od dnia 6.04.2013r. do dnia zapłaty,

z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku wspólnego objętego wspólnością majątkową małżeńską pozwanego oraz jego małżonki A. K.,

2. kosztami procesu obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od niego na rzecz powódki kwotę 42.114 zł, w tym kwotę 10.800 zł tytułem zastępstwa procesowego w postępowaniu rozpoznawczym i zażaleniowym oraz kwotę 1.800 zł w postępowaniu zabezpieczającym.

.

SSO /-/ M. Inerowicz

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 8 lipca 2015 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. K. kwoty 139.750 euro wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 92.500 euro od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz 47.250 euro od dnia 6 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego do majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską pozwanego oraz jego małżonki A. K..

Jednocześnie powód wniósł o zabezpieczenie roszczenia o zapłatę kwoty 139.750 euro poprzez zajęcie przysługujących pozwanemu R. K. 63 udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Gospodarstwo Rolne (...) w B. (KRS nr (...)) oraz o zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego.

W uzasadnieniu powód (poprzednia nazwa: (...) Sp. z o.o. w S.) podniósł, iż zawarł z małżonką pozwanego R. A. K. umowy sprzedaży kukurydzy nr (...) i Nr (...), na mocy których A. K. zobowiązała się do dostarczenia odpowiednio 2.000 ton i 1.000 ton kukurydzy za ceny po 185 euro i po 189 euro za tonę. A. K. nie zrealizowała ww. umów, dostarczając jedynie w wyznaczonym terminie 659,91 ton, czyli 32,99% zakontraktowanej kukurydzy, w związku z czym powód obciążył ją karami umownymi w kwotach 92.500 euro na poczet umowy nr (...) z dnia 24 maja 2012 r. i 47.250 euro na poczet umowy nr (...) z dnia 28 czerwca 2012 r. Ww. należności zostały zasądzone na rzecz powoda od małżonki pozwanego A. K. prawomocnymi wyrokami: Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7.05.2014 r. o sygn. VIII GC 119/13 oraz Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18.03.2015 r. o sygn. akt I ACa 876/14, jednakże nie zostały wyegzekwowane w toku postępowania egzekucyjnego. Powód podniósł, że pozwany wyraził zgodę na zawarcie przez małżonkę przedmiotowych umów negocjując i akceptując treść tych umów, biorąc udział w ich realizacji i podejmując w ich zakresie decyzje i - co więcej - w istocie prowadzi działalność rolniczą wspólnie z małżonką A. K.. Dlatego też pozwany jako małżonek dłużniczki powoda - A. K. odpowiada za jej zobowiązania wobec powoda, z ograniczeniem odpowiedzialności do majątku wchodzącego w skład wspólności majątkowej małżeńskiej.

Postanowieniem z dnia 16 lipca 2015r. Sąd udzielił powodowi (...) spółce z o.o. z siedzibą w S. zabezpieczenia roszczenia o zapłatę kwoty 139.750 euro z tytułu umów sprzedaży nr (...) poprzez zajęcie przysługujących pozwanemu R. K. 63 udziałów w spółce Gospodarstwo Rolne (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. (KRS nr (...)). Od ww. postanowienia pozwany wniósł zażalenie, które zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 grudnia 2015r.

Pozwany R. K., w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał on, że z dniem 25 stycznia 2011r. ustalała pomiędzy nim a jego małżonką wspólność majątkowa małżeńska i od tego czasu prowadzą działalność rolniczą osobno, współpracując ze sobą. Wskazał, że o ustanowieniu rozdzielności majątkowej został poinformowany przedstawiciel handlowy powoda w toku negocjacji poprzedzających zawarcie umów. Pozwany podniósł, że nie wyraził zgody na zaciągnięcie przez jego żonę zobowiązań dochodzonych w niniejszej sprawie, czego jego małżonka była świadoma. Przyznał, że brał aktywny udział w realizacji umowy np. przy odbiorze i wydawaniu towaru oraz działając jako pełnomocnik swojej żony. Pozwany podkreślił, że rozumiał zobowiązanie zaciągane przez jego żonę w zupełnie innych sposób, aniżeli ten, którego realizacji domaga się powód. Podkreślił przy tym, że miał wiedzę jedynie odnośnie treści umów, nie posiadał jej natomiast w zakresie treści ogólnych warunków umowy, z którymi nie miał możliwości zapoznania się i wyrażenia zgody na ich postanowienia. Wskazał na rozbieżność w nazewnictwie Ogólnych Warunków wskazując, że był przekonany, że przedmiotowe umowy zostały szczegółowo uregulowane w „Ogólnych Warunkach Skupu i Rozliczeń Zbóż, Rzepaku, Roślin Strączkowych i Oleistych” aktualnym na dzień zawierania umowy, a nie jak twierdzi powódka w „Ogólnych Warunkach Skupu i Rozliczeń za Dostawy Zbóż, Rzepaku i Roślin Strączkowych”, obowiązujących od dnia 1 czerwca 2012r., z którym to dokumentem pozwany nie miał możliwości zaznajomienia się. Z brzmienia tego drugiego dokumentu wynika bowiem według powoda obowiązek zapłaty kary umownej. Dodatkowo R. K. podniósł, że był przekonany, iż jego żona zawarła umowę kontraktacji i została objęta ochroną przewidzianą w treści art. 622 k.c. i gdy nie wyprodukuje ona kukurydzy, to nie będą się z tym wiązały żadne konsekwencje, jak również, że będzie mogła wykorzystać zbiory z gospodarstwa w P., na co jednak powód nie wyraził zgody, a nadto, iż wszelkie płatności wynikające z umów będą dokonywane w walucie polskiej. Podniósł przy tym, że próba uzyskania zaspokojenia z majątku wspólnego małżonków, stanowiącego ich mieszkanie, w sytuacji gdy żona pozwanego posiada majątek osobisty, powinna być uznana za naruszenie zasad współżycia społecznego.

W kolejnym piśmie procesowym powód zaprzeczył jakoby wiedział o istnieniu rozdzielności majątkowej w małżeństwie pozwanego i jego małżonki. Wskazał, że dowiedział się o tym dopiero z adnotacji dokonanej w ewidencji działalności gospodarczej w dniu 30 kwietnia 2015r. w związku z wszczęciem egzekucji przez powoda wobec A. K.. Powód zakwestionował również, że rola pozwanego ograniczała się wyłącznie do bycia pełnomocnikiem żony, gdyż - w ocenie powoda - negocjował on również i ustalał warunki obydwu umów z powodem.

Postanowieniem z dnia 14 października 2015r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o wstrzymanie wykonania postanowienia z dnia 16 lipca 2015r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. do dnia 19 maja 2015r. działał poprzednio pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Dowód: odpisy KRS (k. 97 – 100 i k. 102 - 105), postanowienie w przedmiocie zmiany danych w KRS (k. 101).

W 1998 r. pozwany R. K. wraz z małżonką A. K. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej, w ramach której zajmowali się produkcją roślinną. Posiadali gospodarstwa rolne w D. i P., na których uprawiali kukurydzę.

W dniu 25 stycznia 2011r. w związku małżeńskim pozwanego R. K. i jego małżonki A. K. została ustanowiona rozdzielnosc majątkowa małżeńska.

Po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej pozwany oraz jego małżonka prowadzili formalnie osobno zarejestrowane działalności gospodarcze, nadal prowadząc razem działalność rolniczą. A. K. zajmowała się prowadzeniem gospodarstwa w P., a R. K. gospodarstwem w D.. Podział taki wynikał z faktu, że małżonkowie zamieszkiwali wraz z dziećmi w P. i A. K. zajmowała się nimi oraz gospodarstwem domowym.

Dla prowadzenia działalności rolniczej nie jest wymagane zarejestrowanie działalności gospodarczej.

Od dnia 4 października 2011r. do dnia 26 lutego 2014r. A. K. prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...).

W dniu 23 grudnia 2011r. pozwany nabył łącznie 19 udziałów o wartości 475.000 zł w spółce: Gospodarstwo Rolne (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B..

W dniu 24 maja 2012r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarł z małżonką pozwanego A. K. umowę sprzedaży kukurydzy nr (...), na mocy której A. K. zobowiązała się do dostarczenia 2.000 ton i za cenę po 185 euro za tonę. Jako miejsce spełnienia świadczeń strony określiły miejscowość D..

A. K. nie zrealizowała umowy nr (...) dostarczając jedynie w wyznaczonym terminie 659,91 ton, czyli 32,99% zakontraktowanej ilości kukurydzy.

Pismem z dnia 8 listopada 2012r. powód wyznaczył A. K. termin wykonania umowy nr (...) do dnia 30 listopada 2012r.

W dniu 28 czerwca 2012r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarł z A. K. kolejną umowę sprzedaży kukurydzy nr (...), na mocy której A. K. zobowiązała się do dostarczenia 1.000 ton kukurydzy i za cenę po 189 euro za tonę. Jako miejsce spełnienia świadczeń strony określiły miejscowość D.. W czasie obowiązywania tej umowy dokonano badania próbek towaru pod kątem zgodności jego jakości z zawartą umową. A. K. nie zrealizowała tej umowy nawet w części.

Integralną częścią umów z dnia 24 maja 2012r. i 28 czerwca 2012r. stanowiły ogólne warunki skupu i rozliczeń za dostawy zbóż, rzepaku i roślin strączkowych w wersji aktualnej na dzień zawarcia umowy, z którymi A. K. zapoznała się i nie wносиła do nich zastrzeżeń.

Umowy z dnia 24 maja 2012r. i 28 czerwca 2012r. były zawierane przez przedstawiciela regionalnego (...) Sp. z o.o. P. K.. Pozwany negocjował z P. K. w gospodarstwie w D. warunki umów z dnia 24 maja 2012r. i z dnia 28 czerwca 2012r. tj. cenę, miejsce spełnienia świadczenia zgodnie z Ogólnymi Warunkami Skupu i Rozliczeń za Dostawy Zbóż, Rzepaku i Roślin Strączkowych. W D. sporządzono przedmiotowe umowy i przekazano ostateczną ich wersję wraz z OWS pozwanemu. Pozwany nie zgłosił zastrzeżeń do ostatecznych wersji umów oraz OWS stanowiącego ich integralną część.

W trakcie negocjacji umów, jak również w późniejszym czasie A. K. ani pozwany nie poinformowali powoda o tym, że w ich małżeństwie została ustanowiona rozdzielność majątkowa.

Z uwagi na konieczność przeprowadzenia zniw najpierw w P., a następnie w D., pozwany - odnośnie umowy (...) negocjował zmianę miejsca spełnienia świadczenia - dostawy zboża z D. na P.. Kupujący nie wyraził na to zgody z uwagi na zbyt wysokie koszty transportu. Pozwany powoływał się wówczas na zapis z Ogólnych Warunków Skupu, z którego wynikało m.in., że spółka jako kupujący musi wyrazić zgodę na zmianę miejsca spełnienia świadczenia.

R. K. negocjował również szczegóły dotyczące ceny sprzedaży w walucie euro. Strony ustaliły bowiem w przedmiotowych umowach cenę w walucie euro. Spółka zazwyczaj przy zawieraniu tego typu umów sprzedaży ustalała, że kurs waluty będzie wyznaczany przez dział księgowości w oparciu o aktualne na dany dzień notowania giełdowe. Pozwany w toku ww. rozmów wynegocjował zaś, że zapłata ceny nastąpi w walucie polskiej (PLN) z zastosowaniem stałego kursu euro do PLN wynoszącego – w przypadku umowy (...) eur = 4,33 PLN, a w przypadku umowy (...) eur = 4,23 PLN, ustalonego przez strony. Pozwany wynegocjował również cenę o kilka euro wyższą w porównaniu z ceną rynkową.

Po sporządzeniu przedmiotowych umów pozwany zabrał je ze sobą wraz z ogólnymi warunkami skupu. Jedna z umów została podpisana w gospodarstwie w D., a druga została zeskanowana i przesłana wraz z podpisem A. K. drogą mailową.

Od początku realizacji umów z dnia 24 maja 2012r. i z dnia 28 czerwca 2012r. ich strony miały problem z komunikacją. A. K. nie było w gospodarstwie w D., ponieważ przebywała wraz z dziećmi w P., natomiast w D. przebywał pozwany, który nie zawsze odbierał telefony i smsy.

Pozwany brał udział w realizacji przedmiotowych umów: informował o gotowości wydania towaru, jak również ustalał terminy odbioru towaru i kwestie związane z awizacją.

W e-mailu wysłanym do B. W. (1) z dnia 30 listopada 2012r. w odpowiedzi na zapytanie dotyczące odbioru kukurydzy z magazynu w D. w ramach umowy nr (...), A. K. poinformowała, że jedyną osobą upoważnioną do podejmowania decyzji jest jej mąż R. K., który przebywa na miejscu w D. i będzie nadzorował wydanie towaru.

Z czasem do rozmów dotyczących realizacji przedmiotowych umów przyłączyła się również A. K..

W dniu 18 marca 2013r. pozwany zaciągnął kredyt inwestycyjny w kwocie 2.127.200 zł z przeznaczeniem na zakup 63 udziałów w spółce działającej pod firmą: Gospodarstwo Rolne (...) Sp. z o.o. w B..

Pismem z dnia 22 marca 2013r. powód wyznaczył A. K. termin realizacji umowy nr (...) do dnia 22 marca 2013r.

W dniu 27 marca 2013r. powód nabył 24 udziały za łączną kwotę 1.291.200 zł w spółce działającej pod firmą: Gospodarstwo Rolne (...) Sp. z o.o. w B..

Powód obciążył A. K. karami umownymi w kwotach 92.500 euro z tytułu niewykonania umowy nr (...) z dnia 24 maja 2012 r. i 47.250 euro z tytułu niewykonania umowy nr (...) z dnia 28 czerwca 2012 r.

Pismem z dnia 15 czerwca 2015r. powód wezwał pozwanego do zapłaty należności.

Strona powodowa starała się polubownie zakończyć spór z A. K., jednakże stronom przedmiotowych umów nie udało się dojść do porozumienia. W trakcie tych rozmów ani pozwany, ani A. K. nie poinformowali powoda o tym, że w ich małżeństwie obowiązuje ustrój rozdzielności majątkowej małżeńskiej.

Dowód: akt notarialny z dnia 25.01.2011r. rep. A 1300/2011 (k. 187 – 189), wydruk z CEIDG (k. 19), zaświadczenie o nadanym numerze identyfikacyjnym (k. 192), umowa z dnia 24.05.2012r. (k. 24 – 25), Ogólne Warunki Skupu i Rozliczeń za Dostawy Zboż, Rzepaku i Roślin Strączkowych (k. 26 – 30), umowa z dnia 28.06.2012r.(k. 39 –

40), Ogólne Warunki Skupu i Rozliczeń za Dostawy Zbóż, Rzepaku i Roślin Strączkowych (k. 41 - 45), wezwanie do realizacji kontraktu wraz z potwierdzeniem nadania (k. 31 - 34), wezwania do zapłaty kary umownej wraz z potwierdzeniami nadania i doręczenia pism (k. 35 - 38 i k. 49 - 51), pismo z wyznaczeniem ostatecznego terminu realizacji kontraktu wraz z potwierdzeniami nadania pisma (k. 46- 48), umowy sprzedaży udziałów (k. 201 - 211), akt notarialny z dnia 27.03.2013r. (k. 212 - 216), e- mail z dnia 30.11.2012r. (k. 93), deklaracje podatkowe pozwanego (k. 155 - 178), transkrypcje zapisów dźwiękowych na płycie DVD: rozprawy z dnia 4.11.2013r. sygn. VIII Gc 119/13, rozprawy z dnia 13.03.2015r. sygn. VIII GC 394/13 i rozprawy z dnia 4.03.2015r. sygn. I ACa 876/14 (k. 107 i k. 306 - 361, k. 368 - 378, k. 383 - 396), zeznania świadków: P. P. (min. 20 - 38 e - protokołu z dnia 12 stycznia 2016r. k. 402 - 403), P. K. (min. 38 - godz. 1 e - protokołu z dnia 12 stycznia 2016r. k. 403), B. W. (1) (godz. 1 - godz. 1 min. 9 e - protokołu z dnia 12 stycznia 2016r. k. 403), R. D. (godz. 1 min. 17 - godz. 1 min. 26 e - protokołu z dnia 12 stycznia 2016r. k. 403), częściowo zeznania świadka A. K. (min. 1:12-26:50 e-protokołu rozprawy z dnia 18.04.2017r.), częściowo zeznania pozwanego R. K. (min. 7 - min. 34 e - protokołu z dnia 28 czerwca 2016r. k. 459).

W sprawach o zapłatę kar umownych pomiędzy powodem a A. K. toczyły się postępowania sądowe.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7maja 2014r. wydanym w sprawie o sygn. VIII GC 119/13 zasądzono od A. K. na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 92.500 euro z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2012r. oraz kosztami postępowania w kwocie 26.474 zł. Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 19 lutego 2015r. w sprawie I ACa 683/14 oddalił apelację w tej sprawie.

Należność w kwocie 47.250 euro wraz z odsetkami od dnia 6 kwietnia 2013r. została zasądzona na rzecz powoda od małżonki pozwanego A. K. prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 876/14.

Od wyroków Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w sprawach o sygn. I ACa 683/14 i I ACa 876/14 zostały wniesione skargi kasacyjne, które zostały oddalone wyrokami Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016r. (sygn. akt II CSK 447/15 i II CSK 445/15).

W 2015r. przeciwko A. K., Komornik Sądowy w W. W. G. wszczął postępowanie egzekucyjne. Dłużniczka oświadczyła w trakcie wysłuchania, że nie jest właścicielką żadnych ruchomości, w tym maszyn i pojazdów mechanicznych oraz że posiada nieruchomości położone w gminie W., L., R. i D.. Obecny przy czynności wysłuchania pozwany jako małżonek dłużnika wniósł sprzeciw na zajęcie nieruchomości położonej w P..

Egzekucja należności na rzecz powoda z nieruchomości dłużnika okazała się bezskuteczna, gdyż większość nieruchomości dłużnika objęte jest wspólnością majątkową małżeńską. Jedynie nieruchomości objęte księgami wieczystymi KW nr (...) należą do majątku osobistego A. K., przy czym stanowią one grunty orne, a jedna z nich obciążona jest hipotekami ustanowionymi na rzecz (...) Banku Spółdzielczego na kwoty 196.900 zł oraz 638.200 zł.

W toku postępowania egzekucyjnego pismami z dnia 27 kwietnia 2015r. i 16 czerwca 2015r. pozwany zgłosił swój sprzeciw odnośnie dokonanych zajęć innych nieruchomości, których był właścicielem, bądź współwłaścicielem.

W piśmie z dnia 16 czerwca 2015r. skierowanym do komornika pozwany powołał się na fakt, że w jego małżeństwie została zniesiona wspólność majątkowa.

Dowód: protokół komornika z wysłuchania dłużnika (k. 17), wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 maja 2014r. wraz z uzasadnieniem (k. 52 - 64), wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 lutego 2015r. wraz z uzasadnieniem (k. 66 - 77), wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 marca 2015r. wraz z uzasadnieniem (k. 78 - 92), wyrok SN z dnia 14 kwietnia 2016r. II CSK 447/15 (k. 439 - 446), wyrok SN z dnia 14 kwietnia 2016r. w sprawie II CSK 445/15 (k. 488 - 492), zawiadomienia o wszczęciu egzekucji z nieruchomości (k. 134 - 151, k. 193 i k. 195, k. 197 - 200), sprzeciwy pozwanego do Komornika (k. 18 i k. 234), pismo Komornika (k. 16), odpisy zwykle ksiąg wieczystych nieruchomości (k. 235 - 241).

Od dnia 26 czerwca 2015r. pozwany prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w zakresie wspomagania produkcji roślinnej.

A. K. prowadzi od dnia 30 kwietnia 2015r. działalność gospodarczą wspomagającą produkcję roślinną pod firmą (...).

Pozwany posiada obecnie 63 udziały o łącznej wartości 50.274 zł, w spółce działającej pod firmą Gospodarstwo Rolne (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., w której pełni funkcję prokurenta, a A. D. Zarządu.

Pozwany wraz z A. K. prowadzą obecnie wspólne gospodarstwo domowe.

Dowód: wydruki z CEIDG k. 190 – 191, Centralna Informacja Krajowego Rejestru Sądowego odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców online.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dokumenty znajdujące się w aktach niniejszej sprawy, transkrypcje nagrań zeznań świadków i A. K. w sprawach VIII GC 119/13 i I ACa 876/14, a także zeznania świadków i pozwanego.

Sąd dał wiarę przedłożonym przez strony oraz uzyskanym przez Sąd dowodom z **dokumentów**. Zostały one sporządzone w odpowiedniej formie, przez uprawnione do tego podmioty.

Pozwany wniósł o pominięcie dowodów z transkrypcji zeznań złożonych w sprawach dotyczących zapłaty przez A. K. kar umownych. Transkrypcje te zostały wprawdzie wykonane przez stronę powodową, a nie na zlecenie Sądu, niemniej w sposób dostateczny i wiarygodny dokumentują przebieg rozpraw utrwalony nagraniami na przedłożonych płytach DVD załączonych do pozwu i stanowiły inny środek dowodowy w rozumieniu art. 309 kpc. Sąd nie widział potrzeby, aby dodatkowo przeprowadzać dowód w postaci e-protokołów (nagrań) przedmiotowych rozpraw, gdyż przedłużyłoby to znacznie czas postępowania w niniejszej sprawie, a nie było dowodem niezbędnym dla rozstrzygnięcia (art. 217 § 3 kpc w zw. z art. 227 kpc).

Sąd dał wiarę zeznaniom **świadków**: P. P., P. K., B. W. (1), R. D.. Świadkowie zeznawali głównie na okoliczność roli, jaką pełnił pozwany przy negocjacji przedmiotowych umów, jak również w trakcie ich realizacji.

Odnosnie negocjacji umów to **świadek P. P.** w sposób kategoryczny potwierdził, że pozwany znał zarówno treść przedmiotowych umów, jak i ich integralną część zawierającą postanowienia dotyczące m.in. kar umownych tj. Ogólne Warunki Skupu (OWS), łączących powoda z A. K.. Wskazał, że pozwany pertraktował szczegółowe warunki tych umów tj. cenę i stały kurs euro., a w czasie wykonywania umowy również miejsce spełnienia świadczenia, z czego wnioskował, że musiał znać również OWS. Jako przykład znajomości przez pozwanego OWS, świadek P. P. wskazał, że pozwany wyszukał w OWS zapisy, z których wynikało, że strona powodowa jako kupujący musi wyrazić zgodę na zmianę miejsca spełnienia świadczenia. Świadek P. P. zeznał, że fizycznie umowa była sporządzana przez P. K., który był w stałym kontakcie z pozwanym, co świadek widział naocznie, gdyż odbywało się to w jego obecności. Również z zeznań **świadka P. K.** wynika, że pozwany został zapoznany z OWS, w wersji zaakceptowanej przez małżonkę pozwanego i że na ich podstawie pozwany negocjował - w trakcie wykonywania umowy (...) - zmianę miejsca spełnienia świadczenia. Świadek ten, w szczególności zeznał, że rozmowy dotyczące przedmiotowych umów miały miejsce w gospodarstwie pozwanego w D., gdzie uzgodniono szczegóły umów, dokonano ich sporządzenia i przekazano ich ostateczną wersję wraz z OWS pozwanemu. Świadek R. D. także wskazał, że pozwany podejmował decyzje związane z gospodarstwem w D.. Świadek P. K. podał nadto, że OWS były znane pozwanemu już w trakcie negocjacji umów i w momencie przekazywania ostatecznej wersji umowy tj. zostały przekazane do wglądu pozwanemu w tym samym momencie, co umowa główna, który nie zgłaszał do nich żadnych zastrzeżeń. Zaprzeczył przy tym, aby kiedykolwiek w trakcie negocjacji przedmiotowych umów kontaktował się z A. K.. Świadek P. K. wskazał, że w trakcie negocjacji nie podejmowano rozmów dotyczących kar umownych, świadek nie widział takiej potrzeby, gdyż w OWS znajdowały się zapisy dotyczące kar umownych (co jest praktyką standardową), a pozwany również o to nie pytał. Jednocześnie z zeznań świadka P. K. wynika, że OWS w zdecydowanej większości nie podlegały negocjacji, który był wzorcem umowy przekazywanym przez spółkę matkę powodowej spółki z siedzibą w Niemczech ustalany w dużej mierze

odgórnie. Powyższe jest zgodne z zeznaniami świadka R. D., który zeznał, że OWS były aktualizowane raz na rok i o ich ostatecznym kształcie decydował prokurent wskazując jednocześnie, że zawsze przy zawieraniu umów drugiej stronie okazywane są OWS.

Także świadek **R. D.** zeznał, że od P. K. wie, że pozwany zajmował się negocjowaniem i realizacją przedmiotowych umów, przy czym wskazał, że strona powodowa nie sprawdzała czy pozwany jest upoważniony do występowania w imieniu swojej małżonki, wskazał że reprezentacja ta była dokonywana w sposób dorozumiany, gdyż wynikała ona z treści maili i z rozmów telefonicznych z A. K..

Odnosnie realizacji umów to z zeznań świadka **B. W. (1)**, zajmującego się dostarczeniem i odbiorem towaru wynika, że świadek ustalił, iż osobą odpowiedzialną za koordynowanie transportu był pozwany, a jedynie w sytuacjach wyjątkowych, gdy nie mógł nawiązać kontaktu z pozwanym, świadek kontaktował się A. K.. Świadek ten zeznał, że uważał pozwanego jako osobę decyzyjną na etapie realizacji umowy, o czym poinformowała go również telefonicznie i mailowo małżonka pozwanego. Świadek B. W. (1) zeznał wręcz, że pozwana miała do świadka pretensje o to, że w sprawie realizacji umów nie kontaktuje się z pozwanym, tylko z magazynierem. Świadek podkreślił przy tym, że jego zdaniem pozwany wraz z małżonką byli „trudnym klientem”, „wymagającym”, dlatego też powód rozpoczął z nimi korespondencję e-mailową. Świadek B. W. (1) zeznał również, że przy realizacji umowy pozwany, w szczególności, ustalał w jakiej formie ma być awizacja. Również z zeznań świadka P. P. wynika, że w sytuacji, gdy pojawiały się jakiegokolwiek problemy z realizacją umów P. K., na polecenie świadka, dzwonił do pozwanego, aby ustalić dodatkowy termin realizacji, bądź też, aby przyspieszyć realizację tych umów kontaktowano się wyłącznie z pozwanym. Świadek wskazał, że dopiero pod koniec terminu realizacji pierwszej umowy do rozmów przyłączyła się małżonka pozwanego A. K.. Świadek P. P. powołał się również na treść maila A. K., załączonego do pozwu, z którego treści wynika, aby do wszelkich spraw związanych z realizacją umowy, której przedmiotem było 200 ton kukurydzy, kontaktować się z jej mężem R. K..

Z zeznań świadka P. K. wynika również, że uzgadniał z pozwanym termin obioru towaru, jak również pozwany negocjował ze świadkiem zmianę miejsca dostawy zboża, dostosowując te terminy z terminem żniw w P. i D. i że kukurydza stanowiąca przedmiot świadczenia miała zostać docelowo przetransportowana do E. na terenie Niemiec. Także B. W. (1) zeznał, że pozwany chciał dokonać zmiany miejsca realizacji umowy, w związku z czym świadek sprawdzał koszty związane z transportem towaru z D. do E., które okazały się jednak zbyt wysokie dla strony powodowej. Także świadek R. D. potwierdził, że pozwany negocjował zmianę miejsca dostawy towaru, na co jednak nie chciała wyrazić zgody strona powodowa wobec zbyt wysokich kosztów transportu.

Wprawdzie świadek P. P. wiedzę odnośnie roli, jaką pozwany pełnił w negocjacjach, zawieraniu i wykonywaniu umów posiadał po części od osób trzecich: P. K. oraz B. W. (2), jednakże jego zeznania znalazły potwierdzenie w dowodzie bezpośrednim – zeznaniach świadka P. K., jak i w dowodach pośrednich w sprawie, stanowiących zeznania P. K. w charakterze świadka w sprawie VIII GC 119/13 na rozprawie w dniu 4.11.2013r. dotyczących umowy nr (...), jak i w sprawie VIII GC 119/13. Świadek P. P. zeznał w szczególności, że od P. K. tj. przedstawiciela regionalnego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., uzyskał wiedzę, że w małżeństwie Państwa K. pozwany prowadzi pertraktacje dotyczące umów, a jego małżonka zajmuje się gospodarstwem. Powyższe znalazło potwierdzenie w zeznaniach P. K. w sprawach dotyczących zapłaty kar umownych, w którym wskazał, że za przedstawiciela Państwa K. uznawany był R. K. i inicjatywą w zakresie tej umowy wyszła od pozwanego i że z nim właśnie kontaktował się P. K. jako przedstawiciel regionalny.

Z kolei z zeznań R. K. złożonych w sprawie VIII GC 119/13 (k. 317-326) oraz I ACa 876/14 (k. 351-355) wynika również, że negocjował z nim warunki przedmiotowych umów i co szczególnie istotne, że pozwany potwierdził, iż znana mu była treść umów zawartych pomiędzy A. K. a powodem. Nadto pozwany – zeznając odnośnie miejsca, z którego miał być odbierany towar z pierwszej umowy – powoływał się na postanowienia umowne wynikające z OWS (§ 7 pkt. 6 Ogólnych Warunków Skupu), co wskazuje na znajomość ich treści. Przyznał, że próbował uzgodnić odbiór towaru z P. (w umowie pisemnej przewidziano odbiór z D.), jak i że był upoważniony przez żonę do kontaktu z firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Z kolei w sprawie VIII GC 394/13 R. K. – odnośnie okoliczności dotyczących

wykonania umowy – zeznawał, że chodziło o „ich (tj. A. i R. K.) zakład w D.”, używał formy mnogiej „my twierdziliśmy, ...sprzedaliśmy, mogliśmy dostarczyć zgodnie z umową”, „mieliśmy kontrakt z inną firmą”.

Odnosnie drugiej umowy pozwany w sprawie VIII GC 394/13 zeznał, że negocjował jej warunki, w szczególności cenę, i to z pominięciem żony A. K..

Zeznania P. K. w sprawie VIII GC 119/13 były zbieżne z jego zeznaniami w innej sprawie o sygn. VIII GC 394/13 dotyczącymi umowy nr (...), w których również przyznał, że odnośnie realizacji tej umowy i jej warunków rozmawiał z pozwanym jako przedstawicielem Państwa K.. Co więcej ww. dowody pośrednie w sprawie w postaci transkrypcji zeznań świadka P. K. w sprawach o sygn. VIII GC 119/13 i VIII GC 394/13 były zbieżne z jego zeznaniami złożonymi w niniejszej sprawie stanowiących dowód bezpośredni. W szczególności, z zeznań tych wynika, że jako przedstawiciel regionalny strony powodowej nawiązał z pozwanym kontakt w celu uzgodnienia warunków przedmiotowych umów.

Zeznaniom **pozwanego** oraz świadka **A. K.** Sąd w większości odmówił wiary, gdyż były one częściowo niespójne oraz niezgodne z zeznaniami świadków – przedstawicieli powoda, a niekiedy nieprzekonujące.

Pozwany zeznał początkowo, że nie zawierał z małżonką umowy majątkowej małżeńskiej, po czym stwierdził, że zawarł taką umowę. Pozwany nie potrafił przy tym wskazać istotnych powodów, z racji których dokonał z żoną rozdzielności majątkowej małżeńskiej. Wskazał, że przyczyną rozdzielności majątkowej małżonków były różne zapatrywania na sposób prowadzenia gospodarstwa, które to twierdzenie jest nielogiczne. Jeśli bowiem małżonkowie mieliby odmienne zapatrywania na prowadzenie gospodarstw, to z pewnością A. K. nie ustanowiłaby pozwanego swoim pełnomocnikiem i nie powierzyłaby prowadzenia wszelkich negocjacji odnośnie zawieranych umów, jak i nie zlecałaby czynności faktycznych i podejmowania decyzji w zakresie ich wykonania. Udzielenie pełnomocnictwa - niewątpliwie – opiera się bowiem na zasadzie zaufania.

Rozbieżności w zeznaniach pozwanego dotyczyły również kwestii prowadzenia wraz z małżonką działalności rolniczej. Początkowo pozwany zeznał, że prowadzi wraz z żoną działalność używając liczby mnogiej „prowadzimy działalność”, po czym stwierdził, że sam prowadzi tę działalność. Nie potrafił przy tym wskazać jaką rolę pełniła jego żona w prowadzeniu działalności, wskazując jedynie, że była traktowana przez niego jako cyt. „domownik w gospodarstwie”. (Zeznania małżonków były również w tym zakresie sprzeczne, gdyż A. K. jako świadek w nin. sprawie zeznała, że pomagała wcześniej mężowi przy prowadzeniu gospodarstwa). Następnie R. K. zeznał zaś, że jak firma była mała, to razem prowadzili gospodarstwo. Do momentu zawarcia umowy o rozdzielności majątkowej, tylko pozwany miał zarejestrowaną działalność gospodarczą, przy czym również A. K. taką działalność zarejestrowała. W ocenie Sądu, zeznania te były niejasne, niezborne.

Wskazać trzeba, że pozwany, jak i świadek A. K. wyjaśnili, że specyfiką działalności rolniczej jest to, że nie rejestruje się jej w ewidencji działalności gospodarczej, tylko w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Istnieją dwa osobne rejestry: prowadzone dla rolników i dla przedsiębiorców.

Pozwany zeznał, że jego żona prowadzi gospodarstwo w P. i na terenie gminy W. (ale nie w D.), a pozwany w D.. Jest to sprzeczne z tym, co zeznał jako świadek w sprawie VIII GC 119/13. Wskazał on bowiem, w szczególności, że D. i P. – jest to jedno gospodarstwo (k. 318 akt sprawy). Jest to również sprzeczne z zeznaniami A. K. w sprawie VIII GC 119/13 (k. 327-336), gdzie podała ona, że prowadzi gospodarstwo rolne w D. i P., a R. K. jej pełnomocnikiem i współmałżonkiem.

Sąd nie dał przy tym wiary zeznaniom pozwanego, że jedynie przed zawarciem umowy o rozdzielności majątkowej, małżonkowie prowadzili wspólnie gospodarstwo, a po rozdzielności majątkowej każdy z nich swoje gospodarstwo. Powyższe zeznania pozostają bowiem w sprzeczności z zeznaniami świadków wskazanymi powyżej, z których jednoznacznie wynika, że po 2011 małżonkowie K. w dalszym ciągu prowadzili wspólnie gospodarstwo w P. i D. i że główne decyzje dotyczące negocjacji warunków umów i ich realizacji podejmowane były przez pozwanego, a nie jak twierdził R. K. przez jego małżonkę A. K..

Powyższe wnioski potwierdzają następujące okoliczności.

Znamiennym jest, że pozwany w sprawie VIII C 394/13 zeznał (k. 352), że negocjował umowę z pominięciem żony, to znaczy – skoro nie pytał jej o zdanie i zgodę – że wynegocjował takie warunki jakie według niego były dla sprzedającego korzystne. Kierował się zatem własną oceną i przekonaniem. Dalej (k. 355) stwierdził on – zeznając odnośnie tego kto ustalił kurs euro w umowie - „Pan K. mówił, że ten formularz kontraktu mają przygotowane w euro, ale ja nie chciałem tej, żona też nie chciała tej umowy w euro...”. Z tego wynika, że negocjował warunki przede wszystkim pod swoim kątem, w zeznaniach zreflektował się i dodał, że żona też nie chciała umowy w euro. Nadto, odnośnie drugiej umowy pozwany w sprawie VIII GC 394/13 zeznał, że negocjował jej warunki, w szczególności cenę, i to z pominięciem żony A. K.. Istotne są w tym kontekście również zeznania A. K. złożone w sprawie I ACa 876/14 (k. 356-361), w których potwierdza, że wszystkie ustalenia i negocjacje były w gestii męża. Zeznała ona, że „Mąż zadzwonił, że po prosu przyjechał przedstawiciel firmy i po prostu nie chciał kupić od nas jakiś towar, tam. (...). Mąż powiedział, że byłby zainteresowany zakontraktowaniem, czy bylibyśmy zainteresowani zakontraktowaniem kukurydzy. Cena rynkowa wtedy po prosu na kontrakty wynosiła około 800 zł, więc powiedział, że jeśli byłaby taka cena możliwa do zrealizowania, to jest w stanie zakontraktować. No i cena została zaakceptowana i otrzymaliśmy właśnie tą umowę do podpisania”. Z kolei w sprawie VIII GC 394/13 R. K. – odnośnie okoliczności dotyczących wykonania umowy – zeznawał, że chodziło o „ich (tj. A. i R. K.) zakład w D.”, używał formy mnogiej „my twierdziliśmy, ...sprzedaliśmy, mogliśmy dostarczyć zgodnie z umową”, „mieliśmy kontrakt z inną firmą”. Z okoliczności tej można wywieść, że R. K. traktował prowadzenie gospodarstwa rolnego jako wspólną działalność rolniczą jego i swojej żony. Również świadek A. K. zeznała w niniejszej sprawie „Nie, nie, nie my, spółka proponowała różne rozwiązania, a my zdecydowaliśmy się na rozwiązanie, że po prosu, ja z góry wiedziałam, że dostanę, że będzie zapłata w złotówkach i w takiej konkretnej kwocie”.

Ostatecznie zauważyć trzeba, że w sprawie VIII GC 394/13 Sąd Okręgowy w Szczecinie dokonał m.in. ustaleń faktycznych, że małżonkowie A. K. i R. K. prowadzą gospodarstwo rolne w P. i D.. (k. 79). W tym zakresie ustalenia faktyczne Sądu I instancji nie zostały zakwestionowane przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie I ACa 876/14, co wynika z uzasadnienia wyroku z dnia 18 marca 2015r.

W ocenie Sądu zatem, pomimo, że od 2011r. R. K. i A. K. mieli zarejestrowane oddzielne działalności gospodarcze, to jednak gospodarstwo rolne, położone w P., W. i D. w istocie prowadzili razem, choć formalnie każdy z nich mógł zawierać samodzielnie umowy z poszczególnymi kontrahentami. Było tak – w szczególności – ze spornymi umowami – które były w całości negocjowane z przedstawicielami powoda przez pozwanego, a jedynie podpisy na umowach złożyła pozwana. W czasie ich wykonywania osobą w pełni decyzyjną i negocjującą (np. zmianę miejsca świadczenia) był właśnie pozwany.

Sąd nie dał wiary również pozwanemu, że nie posiadał on pełnomocnictwa od żony do dokonywania czynności w ramach negocjacji i realizacji umów, gdyż świadkowie jednoznacznie zeznali, że A. K. potwierdziła telefonicznie i e-mailowo, że za realizację umów jest odpowiedzialny jej mąż, co nadto wynika również z treści jej maila na k. 93. Również w sprawie VIII GC 119/13 (k. 327-336) zeznała ona, że prowadzi gospodarstwo rolne w D. i P., a R. K. jej pełnomocnikiem i współmałżonkiem. Z kolei w sprawie I ACa 876/14 (k. 356 – 361) zeznała, że wszystkie ustalenia i negocjacje należały do męża, który przekazał jej wszystko, co było wynegocjowane.

Ze względu na treść zeznań A. K. w sprawach VIII GC 119/13 i I ACa 876/14 Sąd nie dał wiary jej zeznaniom w niniejszej sprawie, sprzecznych z powyższymi, jakoby R. K. był jedynie upoważniony przez nią do wydawania towaru.

Świadek P. K. zeznał, że początkowo powodowa Spółka chciała, aby ustalić zmienny kurs waluty euro zgodnie z notowaniami giełdowymi, jednakże pozwany wynegocjował, żeby zastosować stały kurs euro. Powyższe potwierdził pozwany w zeznaniach wskazując, że negocjował z powodem, aby cena była ustalona w walucie złoty polski, a później zmieniono ją na euro i że w takim kształcie pozwany nie chciał wyrazić zgody na tę umowę. Tym samym pozwany potwierdził, że negocjował kwestie związane z tym w jakiej walucie miała być cena i że wbrew temu co twierdził miał wiedzę, że cena została ostatecznie ustalona w walucie euro. W trakcie zeznań potwierdził również, że zajmował się odbiorem i wydawaniem towaru, jak również, że przeczytał umowy i ogólne warunki umów, a także, że prowadził negocjacje dotyczące ceny. Sąd nie dał przy tym wiary zeznaniom pozwanego, że w sprawach dotyczących

negocjacji warunków umów spółka (...) sp. z o.o. w S. kontaktowała się również z małżonką pozwanego, co nie znalazło potwierdzenia w zeznaniach świadków strony powodowej, z których wynika, że osobą decyzyjną był wyłącznie pozwany.

Sąd odmówił również wiary zeznaniom pozwanego oraz świadka A. K., że informował powodową spółkę o istnieniu rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej w momencie gdy przedstawiciel powoda chciał, żeby podpisał z żoną umowę. Powyższe zeznania są bowiem sprzeczne z zeznaniami świadków strony powodowej. Z zeznań P. K., P. P., B. W. (1) i R. D. wynika, że powodowa spółka na etapie zawierania przedmiotowych umów z małżonką pozwanego nie weryfikowała jakie stosunki majątkowe istnieją w małżeństwie dłużniczki, jak również czy pozwany negocjując przedmiotowe umowy i uczestnicząc w ich wykonaniu legitymował się upoważnieniem do tych czynności udzielonym przez małżonkę, jak również strona powodowa nie sprawdzała na bazie jakiego majątku osobistego, czy wspólnego jest prowadzona działalność gospodarcza, gdyż powód działał w pełnym zaufaniu do małżonków K.. Świadek R. D. zeznał, że jako pracownik działu prawnego powodowej spółki sprawdzał wpis do CEIDG działalności gospodarczej małżonki pozwanego i że na etapie zawierania umowy w CEIDG nie było wzmianki dotyczącej rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej małżonków K.. O rozdzielnosci majątkowej pozwanego z małżonką nie miał wiedzy również świadek B. W. (1). Z zeznań świadka P. P. wynika, że dopiero na ostatniej rozprawie, w sprawie dotyczącej zapłaty na rzecz kar umownych, strona powodowa uzyskała wiedzę o ustanowieniu rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej w małżeństwie A. i R. K. i że nigdy wcześniej pozwany, ani A. K. nie informowali o tym powoda. Zeznania świadka P. P. były zbieżne z zeznaniami świadka P. K., który zeznał, że pozwany nigdy nie informował go, że w jego małżeństwie z A. K. obowiązuje rozdzielnosc majątkowa, jak również, nie przedłożył jemu umowy o rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej. Co więcej z zeznań świadka P. K. wynika, że również w sytuacji, gdy nastąpiło wstrzymanie realizacji umów, ani pozwany, ani jego małżonka nie poinformowali strony powodowej o rozdzielnosci majątkowej małżeńskiej obowiązującej w ich małżeństwie. Jednocześnie pozwany w trakcie zeznań zaprzeczył, że pokazywał powodowi umowę o rozdzielnosci majątkowej z żoną. Zeznania świadków strony powodowej były zatem zbieżne ze sobą oraz spontaniczne.

Podkreślić trzeba, że zgodnie z art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc, to na pozwanym spoczywał ciężar dowodu, że wierzyciel – w momencie zawierania umowy – miał wiedzę o obowiązującej w małżeństwie A. K. i R. K. rozdzielnosci majątkowej. Pozwany nie wywiązał się z ciężaru dowodu w tym zakresie. Nie podważył żadnymi wiarygodnymi dowodami zeznań świadków zawnioskowanych przez powoda w tym zakresie, w szczególności zaś dowodami takimi nie były zeznania świadka, jak i A. K. w tym zakresie, jako że byli osobami bezpośrednio zainteresowanymi rozstrzygnięciem. Ponadto, w ocenie Sądu fakt zawarcia przedmiotowej umowy do 2015r. był nieujawniany przez małżonków wobec osób trzecich, w szczególności poprzez ujawnienie w publicznym rejestrze. Choć w formularzu wpisu do CEIDG z 2011r. istniała rubryka dotycząca „Małżeńskiej wspólności majątkowej” (k. 19), to jednak A. K. rejestrując swoją działalność 4 października 2011r. nie ujawniła zawartej wcześniej – 25 stycznia 2011r. umowy o rozdzielnosci majątkowej. Uczyniła to dopiero rejestrując działalność w dniu 30 kwietnia 2015r. (k. 191). Podobnie pozwany – uczynił to dopiero w dniu 25 czerwca 2015r. (vide: k. 190). W toku zaś postępowania egzekucyjnego przeciwko A. K. dopiero w piśmie z dnia 16 czerwca 2015r. skierowanym do komornika pozwany powołał się na fakt, że w jego małżeństwie została zniesiona wspólność majątkowa. Podkreślić należy również, że z wpisów w księgach wieczystych nieruchomości stanowiących własność czy współwłasność małżonków K. nie wynika, że w ich małżeństwie nie obowiązuje ustrój rozdzielnosci majątkowej. W 2012r. nie było publicznie dostępnych źródeł informacji, z których powód mógłby powziąć wiedzę o rozdzielnosci majątkowej w małżeństwie pozwanego i jego żony. Powodowa spółka – zważywszy na okoliczności zawarcia spornych umów – nie miała szczególnego interesu, aby sprawdzać czy w małżeństwie kontrahenta (kontrahentów) obowiązuje ustrój wspólności majątkowej czy inny, gdyż wprowadzie to A. F. podpisała przedmiotowe umowy, to jednak jej małżonek brak aktywny udział przy ich zawieraniu oraz wykonywaniu, stąd też – dla powoda – nie było wątpliwości, że umowy te on akceptuje.

Sąd nie dała wiary zeznaniom świadka A. K. i R. K., że pozwany nie sam zawarł umowy z powodową spółką, bo go to nie interesowało (tak zeznała A. K.) czy też nie akceptował warunków umowy (tak podał R. K.). Każdy z małżonków podawał inne przyczyny powyższego. Z zeznań świadków przedstawicieli powoda nie wynika, aby w spółka w ogóle proponowała oddzielnie każdemu z małżonków odrębne umowy. Jest to nieprawdziwe. Spółka zgłosiła się do R.

K., wiedząc, że małżonkowie prowadzą gospodarstwo rolne zajmujące się produkcją roślinną Dla spółki nie miało istotnego znaczenia, który z małżonków będzie stroną umowy. Warunki umowy negocjował pozwany, więc znał ich treść i wyrażał na nie zgodę. Pozwany nie wykazał, aby prowadził odrębne od żony gospodarstwo rolne (art. 6 kc). Wszak nieruchomości, na których prowadzone są działalności małżonków położone są w przeważającej mierze w tych samych miejscowościach. Pozwany nie wykazał, aby A. K., dysponowała odrębnym sprzętem rolniczym (jej zeznania nie są w tej mierze przekonujące), a z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że – przykładowo - z pewnością korzystała z suszarni należącej do R. K..

Sąd nie dał wiary pozwanemu, że miał wiedzę jedynie odnośnie treści umów, nie posiadał jej natomiast w zakresie treści ogólnych warunków umowy, z którymi nie miał możliwości zapoznania się i wyrażenia zgody na ich postanowienia. Wskazał na rozbieżność w nazewnictwie Ogólnych Warunków wskazując, że był przekonany, że przedmiotowe umowy zostały szczegółowo uregulowane w „Ogólnych Warunkach Skupu i (...), Rzepaku, Roślin Strączkowych i (...) aktualnym na dzień zawierania umowy, a nie jak twierdzi powódka w „Ogólnych Warunkach Skupu i Rozliczeń za Dostawy Zbóż, Rzepaku i Roślin Strączkowych”, obowiązujących od dnia 1 czerwca 2012r., z którym to dokumentem pozwany nie miał możliwości zaznajomienia się.

Powyższe twierdzenia pozwanego nie zostały udowodnione. Przede wszystkim świadek A. K. potwierdziła w nin. sprawie, jak i w sprawach, które toczyły się przeciwko niej, że poza umowami otrzymała ogólne warunki skupu (zw. OWS), ale z tego co pamięta prawdopodobnie inne niż przedkładane przez powoda. W ocenie Sądu, jest to niewiarygodne. Jeśli A. K. otrzymała – w ogólności - ogólne warunki skupu (co potwierdziła własnoręcznie w treściach obydwu umów), to z całą pewnością dysponowała ona tymi dokumentami i mogła przedłożyć je w sprawach VIII GC 119/13 i VIII GC 394/13, ale tego nie uczyniła. Konsekwentnie – pozwany również miał możliwość przedłożenia takich dokumentów, a czego się nie wywiązał (art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc). Skoro ciężar dowodu spoczywał w tym zakresie na pozwanym, to nie stanowiło wywiązania się z tego ciężaru, domaganie się w niniejszej sprawie, aby to powód złożył do akt dokument o nazwie „Ogólne Warunki Skupu i (...), Rzepaku, Roślin Strączkowych i (...). Stanowiłoby to w istocie przerzucenie ciężaru dowodu na drugą stronę w sytuacji gdy pozwany miał możliwość dowodzenia. Z tego względu Sąd ostatecznie oddalił wniosek pozwanego w tym zakresie. Na analogiczny rozkład ciężaru dowodu w tym zakresie wskazał również Sąd Apelacyjny w Szczecinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 19.02.2015r. (k. 66-77).

Sąd zważył co następuje:

Powód w niniejszej sprawie domagał się zapłaty przez pozwanego kwoty 139.750 euro wraz z ustawowymi odsetkami z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego do majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską R. K. i A. K..

Jako podstawę prawną swojego powództwa powód wskazał na treść przepisu art. 41 § 1 kro, zgodnie z którym jeżeli małżonek zaciągnął zobowiązanie za zgodą drugiego małżonka, wierzyciel może żądać zaspokojenia także z majątku wspólnego małżonków.

Podkreślenia wymaga, że w niniejszym postępowaniu nie mają zastosowania obostrzenia obowiązujące w zakresie postępowania dowodowego, jak w przypadku postępowania klauzulowego, gdzie zachodzi konieczność wykazania dokumentem urzędowym lub prywatnym, że stwierdzona tytułem egzekucyjnym wierzytelność powstała z czynności prawnej dokonanej za zgodą małżonka dłużnika (art. 787 k.p.c.). Niniejsze postępowanie nie wymaga tak dużego formalizmu w zakresie postępowania dowodowego jak w postępowaniu klauzulowym stanowiącego uproszczoną formę uzyskania tytułu wykonawczego, dlatego znajdzie do niego zastosowanie przepis art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy wyraził pogląd zgodnie z którym wierzyciel, który nie dysponuje dokumentami, ale może wykazać fakt udzielenia zgody innymi środkami dowodowymi, nie jest pozbawiony możliwości wytoczenia powództwa przeciwko małżonkowi dłużnika (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 18.03.2011 r. III CZP 117/10, ONSC 2011/11/120).

W doktrynie i orzecznictwie brak jest zgody co do kwalifikacji prawnej stosunku zachodzącego pomiędzy wierzycielem a małżonkiem dłużnika. Zgodnie z dominującym stanowiskiem przyznanie wierzycielowi, którego osobistym dłużnikiem jest tylko jeden z małżonków, możliwości żądania zaspokojenia z ich majątku wspólnego, nie powoduje, że drugi z małżonków staje się dłużnikiem w znaczeniu prawa materialnego i to także z chwilą nadania przeciwko niemu

klausuli wykonalności. Małżonek, który sam nie był stroną czynności prawnej generującej powstanie zobowiązania do świadczenia wobec wierzyciela nie staje się więc jego współdłużnikiem, a obowiązkiem takiego małżonka jest jedynie znoszenie egzekucji z majątku wspólnego (por. wyrok SN z dnia 17 czerwca 2016 r. IV CSK 654/15, Legalis, wyrok SN z dnia 4 listopada 2010 r., IV CSK 141/10; wyrok SN z dnia 24 czerwca 2005 r., V CSK 799/04; postanowienie SN z dnia 27 września 2000 r., V CKN 1506/00). Od długu pojmowanego jako powinność spełnienia określonego świadczenia należy bowiem odróżnić odpowiedzialność za wykonanie zobowiązania, którego elementem jest dług. Na małżonku strony umowy zaciąży odpowiedzialność za zobowiązanie wynikające z umowy, tyle, że ograniczona do majątku wspólnego, którego jest podmiotem, a do którego wierzyciel (w całości lub części) może skierować egzekucję (tak: SA w Szczecinie w wyroku z 8.09.2015r., I ACa 512/15, lex nr 1956969). Sytuację małżonka dłużnika porównuje się również z położeniem dłużnika rzeczowego, a więc nie będącego dłużnikiem osobistym i który odpowiada z obciążonego przedmiotu (nieruchomości) za zabezpieczoną hipoteką wierzytelność. Sytuacja małżonka dłużnika jest podobna do dłużnika rzeczowego w tym sensie, że ponosi on odpowiedzialność ograniczoną do wyodrębnionej masy majątkowej (przedmiotów należących do majątku wspólnego małżonków), a nie do wysokości wartości takiej masy (por. wyrok SN z dnia 5.02.2015r. V CSK 246/14, Lex nr 16660675).

Jak natomiast wynika z innego poglądu wyrażonego w judykaturze i doktrynie małżonek dłużnika jest również dłużnikiem ponoszącym odpowiedzialność za cudzy dług z przedmiotów objętych wspólnością. Wierzycielowi przysługuje roszczenie nie tylko wobec dłużnika, lecz także przeciwko małżonkowi dłużnika. Jest to roszczenie wierzyciela wobec małżonka dłużnika o zaspokojenie długu drugiego małżonka z majątku wspólnego, będące pochodną roszczenia, jakie przysługuje wierzycielowi wobec samego dłużnika i warunkiem istnienia tego roszczenia jest istnienie długu. Nie ma zatem przeszkód, aby wierzyciel wytoczył **od razu** powództwo przeciwko swemu dłużnikowi oraz jego małżonkowi, tyle że przeciwko temu ostatniemu z ograniczeniem odpowiedzialności do przedmiotów objętych wspólnością majątkową (por. wyrok SN z dnia 6 grudnia 2012 r. III CSK 43/12, Legalis, wyrok SA w Warszawie z dnia 20 stycznia 1998 r. I ACa 1024/97, Pr.Gosp. 1999/2/33, Apel.-W-wa 1998/4/40, F.Zedler: Dochodzenie roszczeń majątkowych od małżonków, Warszawa 1976, str. 92, P. Pogonowski (w:) Działalność gospodarcza małżonków, Warszawa 2002, str. 179).

Wyżej wskazany pogląd o możliwości wytoczenia powództwa od razu tj. w pierwszej kolejności przeciwko małżonkowi dłużnika został zakwestionowany w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 17 czerwca 2016r. w sprawie IV CSK 654/16, Sąd Najwyższy stwierdził, że „nie można zaaprobować stanowiska, że nie ma przeszkód, by wierzyciel wytoczył od razu przeciwko dłużnikowi osobistemu oraz jego małżonkowi, który jest również dłużnikiem wierzyciela, tyle że nie osobistym, a ponoszącym odpowiedzialność z przedmiotów objętych wspólnością. Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy należy wskazać, że wierzyciel tj. powód nie wytoczył powództwa od razu przeciwko małżonkowi dłużnika tj. pozwanemu, gdyż w pierwszej kolejności dochodził spełnienia świadczenia od dłużnika osobistego – A. K., a dopiero w sytuacji gdy egzekucja z majątku osobistego dłużniczki okazała się bezskuteczna, powód wytoczył powództwo w niniejszej sprawie przeciwko małżonkowi dłużnika.

W orzecznictwie wskazuje się również, że przepis art. 41 kro może być materialnoprawną podstawą odpowiedzialności dłużnika w postępowaniu procesowym. Istnieje zatem możliwość pozwania nie tylko małżonka będącego dłużnikiem, lecz także jego współmałżonka ponoszącego odpowiedzialność z majątku wspólnego (por. wyrok SN z dnia 6 grudnia 2012 r. III CSK 43/12, Legalis, wyrok SA w Warszawie z dnia 20 stycznia 1998 r. I ACa 1024/97, Pr.Gosp. 1999/2/33, Apel.-W-wa 1998/4/40).

W doktrynie wskazano również, że brak jest podstaw do twierdzenia, że tryb uregulowany w art. 787 kpc stanowi jedyną drogę uzyskania tytułu wykonawczego przeciwko małżonkowi dłużnika. Także stwierdzenie, że małżonek dłużnika nie ma statusu dłużnika, nie podważa tezy o możliwości wystąpienia z powództwem również przeciwko niemu. Przyjąć należy, że między wierzycielem a małżonkiem dłużnika istnieje stosunek prawny, zaś wierzycielowi przysługuje roszczenie materialnoprawne, którego dochodzenie na drodze sądowej jest dopuszczalne. Wierzycielowi przysługuje więc nie tylko roszczenie wobec dłużnika, lecz także przeciwko małżonkowi dłużnika, a roszczenie to przyznaje wierzycielowi art. 41 kro. Jest to roszczenie o zaspokojenie długu drugiego małżonka z majątku wspólnego nie tylko wobec dłużnika, lecz także przeciwko małżonkowi dłużnika (tak: B. J.: Uwagi o pozwani dłużnika i jego małżonka

oraz sytuacji wierzyciela do dłużnika pozostającego w związku małżeńskim, Transformacje Prawa Prywatnego nr 4 z 2013r. ISSN 1641-1609 str. 7-18 i publikacje tam powołane).

Sąd dopuścił zatem możliwość pozwania wyłącznie małżonka dłużnika oraz dowodzenie innymi środkami dowodowymi udzielenia zgody na zaciągnięcie zobowiązania przez małżonka.

W myśl art. 41 § 1 kro, w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia spornych umów, jeżeli małżonek zaciągnął zobowiązanie za zgodą drugiego małżonka, wierzyciel może żądać zaspokojenia także z majątku wspólnego małżonków. Odpowiedzialność majątkiem wspólnym może występować tylko wtedy, gdy zaciągnięte przez jedno z małżonków zobowiązanie dotyczy majątku wspólnego. Należy zaś przyjąć, że majątku wspólnego dotyczą te wszystkie zobowiązania, które pozostają w więzi prawnej lub ekonomicznej z przedmiotami należącymi do tego majątku.

W rozpoznawanej sprawie, pozwany podnosił przede wszystkim argument, że w jego małżeństwie z dłużniczką A. K. od dnia 25 stycznia 2011r. obowiązuje rozdzielność majątkowa i że wierzyciel (powód) miał o tym wiedzę. Odnosząc się do powyższego Sąd wskazuje na przepis art. 47¹ k.r.o. zgodnie z którym małżonek może powoływać się względem innych osób na umowę majątkową małżeńską, gdy jej zawarcie oraz rodzaj były tym osobom wiadome. W orzecznictwie wskazuje się przy tym, że wiedza ta musi zostać powzięta przez osobę trzecią przed powstaniem wierzytelności, a ciężar wykazania, że osoba trzecia wiedziała o zawarciu umowy majątkowej małżeńskiej spoczywa, zgodnie z art. 6 k.c. na małżonku lub małżonkach powołujących się na obowiązywanie umownego ustroju majątkowego małżeńskiego (por. uchwała SN z dnia 3 kwietnia 1980r. III CZP 13/80, OSNCP 1980, nr 7-8, poz. 140).

W niniejszej sprawie pozwany twierdził, że powód został poinformowany przez jego przedstawiciela o rozdzielności majątkowej małżeńskiej w jego małżeństwie z A. K., czemu strona powodowa zaprzeczyła. Powód zasadnie wskazywał, a w konsekwencji wykazał, że nie miał – w dacie powstania wierzytelności - wiedzy o rozdzielności majątkowej wskazując, że adnotacja o braku wspólności majątkowej małżeńskiej znalazła się dopiero we wpisie o wznowieniu działalności gospodarczej przez A. K. od dnia 30 kwietnia 2015r. Co więcej również w rejestrze ksiąg wieczystych (...), (...), (...), (...) A. i R. K. widnieją jako właściciele na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej, a z pisma z dnia 16 czerwca 2015r. wynika, że dopiero w tej dacie pozwany poinformował Komornika o tym, że w jego małżeństwie z A. K. obowiązuje ustrój rozdzielności majątkowej. Co więcej żaden ze świadków zeznających w sprawie, a będących przedstawicielami powoda - nie miał wiedzy (w istotnej w sprawie dacie) odnośnie obowiązywania w małżeństwie pozwanego z A. K. rozdzielności majątkowej małżeńskiej.

Pozwany nie wykazał zatem, że powód wiedział o zawarciu przez małżonków K. umowy o rozdzielności majątkowej małżeńskiej, ani też o rodzaju tej umowy. W takiej sytuacji zawarta pomiędzy małżonkami K. umowa majątkowa małżeńska stała się bezskuteczna wobec powoda, a zamiast postanowień umowy zastosowanie znajdą przepisy dotyczące ustroju majątkowego, który obowiązywałby małżonków, gdyby umowy nie zawarli tj. ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 29 listopada 2007r. VI ACa 949/2007). Sąd oceniał zatem stosunki majątkowe małżonków A. K. i R. K. tak, jakby umowa majątkowa w ogóle nie była przez nich zawarta i jakby nadal obowiązywała ich wspólność ustawowa.

Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, że zastosowanie znalazł przepis art. 41 § 1 kro, jako, że sporne umowy dotyczyły prowadzonego gospodarstwa rolnego, które stanowiło składnik majątku wspólnego małżonków.

Z ustaleń Sądu wynika, że w istocie małżonkowie wspólnie prowadzili gospodarstwo rolne położone w P., W. i D.. Już choćby z tego faktu wynika, że pozwany w pełni akceptował fakt oraz warunki zawarcia spornych umów – li tylko formalnie – podpisanymi przez jego żonę A. K..

Niemniej, z uwagi właśnie na fakt, że formalnie umowy zostały podpisane przez A. K., a nie przez oboje małżonków, Sąd dokona odrębnej analizy pod kątem wyrażenia przez pozwanego zgody na przedmiotowe czynności prawne, formalnie dokonane przez jego żonę.

Z treści przepisu art. 41 kro nie wynika wprost w jakiej formie powinna zostać wyrażona zgoda drugiego małżonka na zaciągnięcie zobowiązania czy powinna zostać dokonana w formie pisemnej, czy jest możliwość wyrażania domniemanej zgody. W doktrynie uznaje się, że zgoda taka może zostać wykazana wszelkimi dostępnymi dowodami oraz że do zgody małżonka na dokonanie przez współmałżonka czynności prawnej kreującej zobowiązanie należy stosować przepisy Kodeksu cywilnego normujące problematykę oświadczeń woli. Zgoda może być zatem wyraźna lub wyrażona w sposób dorozumiany; także w postaci elektronicznej (art. 60 k.c.) (por. Barbara Jelonek – Jarco, „Uwagi o pozwaniu dłużnika i jego małżonka oraz sytuacji wierzyciela dłużnika pozostającego w związku małżeńskim”, TPP 4/2013, E. Skowrońska – Bocian, Komentarz do art. 41 kro, Lex). W doktrynie wskazuje się również, że zgoda małżonka dłużnika na zaciągnięcie zobowiązania może zostać wyrażona przed lub jednocześnie z czynnością prawną, a także po jej dokonaniu (por. Agnieszka Lisak, „Zasady odpowiedzialności cywilnej małżonków za długi”, ABC nr 107994 Lex).

Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy wskazać należy, że powód wykazał przedłożonymi dokumentami w postaci: umów sprzedaży z dnia 4 maja 2012r. i z dnia 28 czerwca 2012r., jak i wezwaniami do realizacji kontraktu, pism o naliczeniu kar umownych, prawomocnych wyroków wraz z uzasadnieniami: Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 maja 2014r., Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 marca 2015r. oraz z dnia 19 lutego 2015r., jak również Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016r. oraz z dnia 14 kwietnia 2016r., że małżonka pozwanej A. K. nie wykonała umów sprzedaży nr (...) z dnia 24.05.2012r. i Nr (...) z dnia 28.06.2012r., jak również, że przeciwko A. K. toczy się postępowanie egzekucyjne z wniosku powoda. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika również, że pozwany sprzeciwia się wszczęciu egzekucji z nieruchomości stanowiących majątek wspólny pozwanego i jego małżonki (dokumenty w postaci wniesionych przez pozwanego sprzeciwów do komornika).

Sprawy o zapłatę kar umownych wynikających z umów sprzedaży z dnia 24 maja 2012r. i z dnia 28 czerwca 2012r. zakończyły się prawomocnymi wyrokami: Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 maja 2014r. zasądającym od A. K. na rzecz powoda należność w kwocie 92.500 euro wraz z odsetkami oraz Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 marca 2015r. zasądającym od A. K. na rzecz powoda należność w kwocie 47.250 euro wraz z odsetkami, jak również wyrokami Sądu Najwyższego oddalającymi kasację od ww. wyroków Sądu Apelacyjnego z dnia 19 lutego 2015r. i 18 marca 2015r. Zgodnie z treścią przepisu art. 365 § 1 k.p.c. prawomocne ww. wyroki wiążą Sąd w niniejszej sprawie. Pozwany zatem nie mógł negować istnienia roszczeń powoda wobec małżonki pozwanego będącej dłużnikiem powoda, co zostało już przesądzone w powoływanych wyżej prawomocnych orzeczeniach. Pozwany natomiast mógł podnieść zarzuty dotyczące w szczególności tego, że załączone do pozwu ogólne warunki skupu stanowiące integralną część przedmiotowych umów, różnią się od tych, z którymi zapoznała się jego małżonka w trakcie zawierania tych umów, jak również, że w umowie jest mowa o OWS w aktualnej wersji, podczas gdy w OWS przedłożonych przez stronę powodową jest adnotacja o obowiązywaniu od 1 czerwca 2012r.

Powyższego jednak pozwany nie wykazał. Nie przedłożył on bowiem żadnego dowodu na okoliczność, że OWS zaakceptowane przez jego małżonkę różnią się od tych załączonych do pozwu, w szczególności nie przedstawił wersji OWS, które A. K. rzekomo otrzymała od powoda, a inaczej brzmiących niż ujawnione w niniejszej sprawie. Pozwany nie twierdził bowiem, że jego małżonka nie otrzymała w ogóle OWS (co zresztą zostało przez nią potwierdzone pisemnym podpisem w treści umów), lecz przeczył, aby były to warunki, z których skutki prawne wywodził powód. Wprawdzie faktycznie w załączonych do pozwu OWS jest zapis, że obowiązuje od 1 czerwca 2012r., jednakże nie przeczy to zawartym w umowach oświadczeniom stron wskazującym na OWS w wersji aktualnej na dzień jej zawarcia. Zgodnie bowiem z treścią art. 385 k.c. w razie sprzeczności treści umowy z wzorcem umowy, strony są związane umową. Tymczasem wolą stron było niewątpliwie włączenie do umowy OWS, z momentem jej zawarcia, wobec czego nie ma znaczenia prawnego dla oceny łączącego strony stosunku prawnego data wymieniona w OWU. Jednocześnie z zeznań świadków wynika, że pozwany uczestniczył w negocjacjach przedmiotowych umów szczegółowo ustalając cenę w walucie euro z przeliczeniem na PLN według stałego kursu, miejsce dostawy, terminy wykonania umowy. Jak osoba decyzyjna w trakcie tych negocjacji był on zaznajomiony z treścią OWS. Jak wynika z ustaleń faktycznych Sądu, pozwany także w trakcie wykonywania spornych umów był osobą, która podejmowała decyzje np. w zakresie wydawania towaru, negocjował z przedstawicielami powoda możliwość zmiany miejsca spełnienia świadczenia (z D.

na P.), a taka możliwość – ze obowiązkiem poniesienia przez sprzedającego kosztów wynikających z takiej zmiany - wynika z § 7 pkt. 6 OWU spornych OWS. Z tego wynika, że to właśnie te, a nie inaczej brzmiące OWS łączyły powoda i A. K..

Pozwany nie mógł zatem, jak twierdził, rozumieć inaczej podpisywanych przez jego małżonkę umów niż czyniła to ona sama, skoro to właśnie on i to samodzielnie (jak zeznał w sprawie VIII GC 394/13 z pominięciem żony A. K.) negocjował ich treść, a aby pertraktować korzystne dla jego małżonki zapisy w umowie musiał on również zapoznać się z treścią OWS. Co więcej, z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że A. K. w ogóle nie uczestniczyła w negocjacjach, a jedynie złożyła swój podpis na przedmiotowych umowach, a praktycznie wszelkie decyzje dotyczące ostatecznego kształtu tych umów podejmował pozwany. A. K. w niewielkim stopniu również uczestniczyła w wykonywaniu spornych umów.

Odnosnie zarzutu, że małżonkę pozwanego z powodem łączyła umowa kontraktacji, to kwestia ta została przesądzona już w orzeczeniach Sądu Apelacyjnego, że strony zawarły umowę sprzedaży kukurydzy, gdyż z umowy nie wynika, aby jej przedmiot miał zostać wytworzony w gospodarstwie rolnym pozwanej. Sąd w niniejszej sprawie w całości rozważania Sądów w sprawach VIII GC 119/13 i (...) 394/13 podziela.

Chybiony był również zarzut pozwanego, iż nie wiedział, że cena w przedmiotowych umowach była wyrażona w euro. W trakcie zeznań pozwany przyznał, że negocjował, aby cena była w walucie polskiej, gdyż nie chciał zgodzić się na euro. Z zeznań świadków wynika, że ostatecznie pozwany wynegocjował, aby cena pozostała w walucie euro, jednakże miała być przeliczana na PLN (płatna) nie według zmiennego, a stałego kursu.

W sprawie kluczową jest kwestia czy pozwany jako współmałżonek A. K. - która była formalną stroną przedmiotowych umów zawartych z powodem – wyraził zgodę na zawarcie tych umów.

W niniejszej sprawie pozwany przyznał, że brał udział w negocjacjach dotyczących warunków przedmiotowych umów, jak również uczestniczył w ich wykonaniu. Powyższe wynika również z przedłożonych do pozwu uzasadnień prawomocnych wyroków: Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7.05.2014 r. o sygn. VIII GC 119/13 oraz Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18.03.2015 r. o sygn.. akt I ACa 876/14, jak i powołanej treści e - protokołów z rozpraw przeprowadzonych w sprawach VIII GC 119/13 i VIII GC 394/13, jak i zeznań świadków w niniejszej sprawie. Nadto z ww. dowodów wynika, że pozwany znał treść tych umów i akceptował je i dotyczy to zarówno treści samych przedmiotowych umów, jak i Ogólnych Warunków Skupu stanowiących integralną część tych umów. Z powyższego wynika zatem jednoznacznie, że wbrew twierdzeniom pozwanego, znał on w pełni treść przedmiotowych umów wraz z Ogólnymi Warunkami Skupu. W tym wiedział on zatem o wysokości kar umownych nałożonych na jego małżonkę w razie braku wywiązania się przez nią z warunków umów. Pozwany tym samym nie wykazał, że inaczej rozumiał treść umów łączących powoda i A. K., skoro uczestniczył w negocjacjach w sprawie warunków przedmiotowych umów i sam ustalał treść tych umów, jak również został zapoznany z wzorcem umów w postaci Ogólnych Warunków Skupu. Sąd uznał zatem za niewykazane twierdzenia pozwanego, że nie wyrażał zgody na zawarcie przez jego małżonkę A. K. przedmiotowych umów.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd uznał, że pozwany ponosi odpowiedzialność za zaspokojenie powoda jako wierzyciela A. K. za zobowiązania dłużniczki w postaci kar umownych z tytułu niewykonania umów nr (...) i G 297/12 z ograniczeniem odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską. W tej sytuacji orzeczono jak w punkcie 1 wyroku. Rozmiar odpowiedzialności pozwanego jako małżonka odpowiada rozmiarowi zobowiązania dłużniczki, stąd Sąd zasądził kwoty oraz odsetki zgodne z zobowiązaniami A. K., a wynikającymi z prawomocnych wyroków sądu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc, art. 99 kpc, przy czym na koszty należne powodowi składały się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 29.497 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 10.800 zł w postępowaniu rozpoznawczym i zażaleniowym (obowiązujące na dzień wniesienia pozwu: § 4 ust. 1, § 5, § 6 pkt. 7 rozporządzenia MS z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, 7.200 zł + 3.600 zł) oraz wynagrodzenie 1.800 z w

postępowaniu zabezpieczającym (art. 745 § 2 kpc, § 6 pkt. 7 oraz § 10 pkt. 7 ww. rozporządzenia), którego ustalenie wysokości należy do Sądu (25% z 7.200 zł por. postanowienie SA w Katowicach z 4.03.2016r., I ACz 198/16 oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.07.2013r., I Acz 958/13).

SSO /-/ M. Inerowicz